

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss. Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Jesus Christus est supremus noster Monarcha, noster Pastor, nostra
Lux, noster Dux, perfectus noster amicus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

membris suis; si recipiant à nobis, reddit nobis centuplum.

Nihilominus Diaconus ex prudentia nimis quàm humana, unum reservat aureum pro sui necessitatibus itineris, duosque alios disperditur pauperibus, persuasus animo, se quidquam reservando lucratum esse plurimum. Sed non benè adhuc capiebat admirabiles conditiones commercii cum Deo, ubi per leges omninò contrarias legibus mundi, aliquis se privat omnibus, quæ reservat, & omnia lucratur ea, quæ disperditur.

Vix aliquid confecerant viæ, ecce viri nobiles, accelerantes gradum post eos, profunda cum reverentia sanctum obtestantur Præsulem, per amorem Jesu Christi, cujus tenebat locum, ut honorare & consolari præsentia suâ dignaretur præcipuum quemdam nobilem, qui propè à loco decumbebat ægrotus, à quo etiam eo nomine fuerant missi, hanc ab ipso efflagitaturi gratiam; vel saltem ut suam illi per ipsos mitteret benedictionem.

Vir sanctus charitate plenus, invisit ægrotum, consolatur ipsum, addit ipsi animos ad portandam crucem à Domino sibi impostam, ponit ipsi ob oculos ardentem amorem, quem Jesus Christus ostendit nobis; crucem pro nobis portando suam; quòdque felicissimum æstimare se debeat nactus occasionem, quâ reciprocam parvi amoris notam ipsi possit exhibere patièdo pro illo.

Ægrotus totus affluens consolatione, totusque sancto accensus desiderio non solum patienti, sed etiam moriendi pro Jesu Christo, post humillimas sancto Antistiti exsolutas grates, instantissimè ipsum rogat, ut ducentos aureos acceptare vellet, quos donaret ipsi ex devotione. Accipe id, quod tibi datur, inquit S. Germanus suo Diacono; & memineris, quòd si non defraudasses pauperes uno illo aureo, jam recepisses aureos trecentos: hæc namque est promissio veritatis æternæ; Centuplum accipiet; & ecce hujus tibi adimpletionem.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus est supremus noster Monarcha, noster Pastor, nostra Lux, noster Dux, perfectus noster amicus.

ARTICULUS III.

DUO sunt Regnorum genera, le & externum, aliud æternum, unum temporale, materiale & spirituale, & oculis corporeis invisibile.

PPPPP

vifi-

Jesus Christus
est verè Rex
spiritualis &
temporalis.

visibile. Ambo pertinent ad
Jesus Christum; nam si quæ-
stio est de temporali, quis nega-
re potest, Deum esse supremum
Monarcham universi? nonnè
per leges ipsius gubernantur om-
nia? nonnè per ipsum Reges
regnant: sunt ergò illi velut ip-
sius Pro-Reges, qui etiam, dum
gloriantur de supremo dominii
sui fastigio, affirmant, se depen-
dere à nullo, nisi à Deo. Sed
nec unicus præsumebat unquam
se eximere à supremo magni
hujus Monarchæ dominio; ne-
mo enim de suprema hac pote-
state disceptare auderet cum
Deo. Jam Jesus Christus est
Deus, dico etiam, in quantum
est homo, est Deus personaliter;
verè igitur ipse supremus Rex est
omnium Regum mundi: *Rex*
Apoc. 19. Regum, & Dominus Dominantium.
Quamobrem & jus habebat as-
sumendi sibi imperium super
omnes mundi Monarchias tem-
pore vitæ suæ mortalis; siqui-
dem omnes pertinent ad ipsum
ex jure nativitatæ suæ æternæ,
& suprema potestate, quam con-
ferebat ipsi unio Hypostatica in
omnes creaturas.

Noluit uti ju-
re regni sui
temporalis.

Nihilominus uti non voluit
jure suo. Is, qui venerat ad do-
cendum nos mundi contemp-
tum, fugam honorum, anto-
rem humiliationis & despectûs,
tantum abfuit, ut regnare desi-
derant in terris super Reges; ut

submittere se voluerit pedibus
hominum, velut vilissimum ter-
ræ vermiculum; hinc est, quòd
regiam fugerit dignitatem, quan-
do rapere ipsum volebant popu-
li & facere ipsum sibi Regem,
utì recensetur in Evangelio; hinc
etiam protestatus est cor-
ram Pilato, tempore judicii &
condemnationis suæ: Regnum
suum non esse de hoc mundo.

Verùm is obtinet aliud Re-
gnum magis sublime, æternum, ^{Exercuit jus}
spirituale, & omninò divinum; ^{regni sui spi-}
& hoc est, quod propriè spectat ^{ritualis.}
ad ipsum. Hinc est, quod no-
bis dicat apud S. Matthæum:
Data est mihi omnis potestas in celo ^{Matth. 28.}
& in terra. Absoluta hæc pote-
stas extendit se directè in omnes
animas hominum, bonas & ma-
las; nec unica illarum est, quæ
obligata non sit subire leges ejus,
& omnes recipiunt ab eo præ-
mia æterna, vel æterna supplicia,
juxta quod ipsius vel custodiè-
rint, vel contempserint leges. Im-
perium ejus est ipsius Ecclesia;
ipse solus supremus illius est Mo-
narcha; ipse solus gubernat ip-
sam, ipsam conservat, ipsam de-
fendit contra omnes mundi &
infernæ potestates, quæ non ces-
sant oppugnare illam.

O beatos nimium subditos ^{E thesauris}
Regis tam amabilis! quis vidit ^{suis prospicit}
unquam tam bonum Princi-
pens! Ipse haurit è thesauris suis, ^{cunctis neces-}
unde prospiciat necessitatibus to-
dorum suo-
tius ^{um,}

cius Regni sui, quin trahat unquam aliquid e subditis suis, ad locupletandum se; pro eo, quod alii exhauriant substantiam pauperum suorum subditorum, ad implendum suas arcas & cistas. Uterius ipse non nisi gratias effundit ubique, in toto suo Regno innumeros erigit thronos misericordiae, & judices, quibus suas committit vices, mandatam habent recipiendi omnes reos, qui accusatum se venerint coram ipsis cum dolore; & quamvis obnoxios ipsos inveniant pluribus criminibus læsæ Majestatis divinæ (etiam enormissimis) si videant, quod accusent ac condemnent seipsum, jussa habent condonandi ipsis omnia, ipsosque remittendi locupletatos gratiâ, & faciendi ex ipsis, antequam à suis recedant pedibus, Majestatis divinæ amicos, & specialiter eidem dilectos; nihilominus potestatem ipsi non habent nisi absolvendi & non condemnandi, aut neminem damnandi. O amabilem Principem! pro eo, quod alii habeant ubivis tribunalia justitiæ, & illi, quibus suam committunt auctoritatem, non nisi potestatem habeant condemnandi secundum rigorem justitiæ; si gratiam exhibere conducat, potestas hæc est, quam reservant sibi solis.

Sed quod arguit bonitatem nimiam quæ non solum est absque exemplo, sed superat quoque id omne, quod unquam subire potuisset cogitationem & mentem hominum: pro eo, quod omnes alii Reges velint suos exponere subditos suas vitas pro conservatione vitæ sui Principis; Jesus Christus solus & unicus est Regum, qui suam det vitam, ad salvandum illam omnium suorum subditorum. Ipse solus Rex est, qui onerari velit injuriis ac opprobriis, ut omnes suos subditos exornari faciat honore & gloriâ. Ipse solus Rex est, qui oppleri velit plagis, ut has à suis arceat subditis, cum ipsos plus propriâ suâ diligit vitâ. Venite cuncta sæcula & videte, an unquam ejusmodi conspectum fuerit prodigium? an unquam auditus est sermo de Rege tam amabili? dicite mihi, an dignus non sit, qui regnet super omnia corda hominum. O quam merito sanctus Paulus asseruit in fervore zeli sui: *Si quis non amat Dominum nostrum Jesum Christum, sit anathema.*

Et quod admirabilius est, quodque stupore abriperet corda hominum, si considerarent, summam in hoc Regni sui collocat gloriam. Aspice, quisnam illius sit thronus, est Crux ipsius: aspice, quænam illius sit corona, sunt spinæ perforantes & terebrantes

Ppppp 2

Caput

Nunquam
Rex fuit simili
lis Jesu Christi
Ro.

1. Cor. 16.
v. 22.

Augusta cere
monia inau-
gurationis ip-
sius tempore
passionis sue.

Caput ipsius : Aspice, quamnam regia illius sit purpura ; est pretiosus sanguis, quo totum obducitur Corpus ipsius : aspice, quinam sint ipsius aulici, quinam stativi ipsius custodes ; est caterva satellitum & inimicorum omni crudelitate in ipsum debacchantium ; & in egregio hoc apparatu, augustam celebrat inaugurationis suae caeremoniam : in hoc statu assumit titulum Regis ; quem in Thaboræo non assumpsit vertice, quemque semper in toto vitæ suae repudiaverat decursu : In magna hac die, & memoranda hac omnium sæculorum actione, quæ regiam suam publicat dignitatem, hujus vult titulum cunctis exaratum idiomatibus in throni sui affigi fastigio, & summè pomposum illius exhiberi spectaculum in montis cujusdam vertice, in conspectu omnium nationum tempore paschali Jerosolymis congregatarum : *Dicite in nationibus, quia Dominus regnavit in ligno.* Evulgate per universum orbem, & dicite cunctis mundi nationibus, quòd exaltaveritis me super solium Regni mei.

Nunquam tam plenus Maje-

S. J. *Jesus Christus est noster bonus Pastor.*

Titulus Regis complectitur aliquid tam gloriosum, tantamque innuit potestatis amplitudi-

statis apparuit oculis Patris sui Oportet nos æterni : hic namque triumphavit de cunctis potestatibus inferni, de malitia peccati, deque omnibus adversariis gloriæ Dei Patris sui ; hic simul & semel reportavit tot millionum milliones Regnorum æternorum, quæ dispertiri vult cunctis fidelibus subditis Imperii sui. Sic nostris expositus permanere vult oculis in suis imaginibus per cuncta sæcula, non in loco aliquo particulari ; sed vult videri ubique & collocari in editioribus Ecclesiæ suæ locis, ut ubivis & incessanter aspiciamus nostræ felicitatis originem, & manifestas infinitæ bonitatis notas ab amabili Principe nostro nobis relictas ; habeamus insuper exemplar, juxta quod efformare nos studeamus, ut grati animi exhibeamus ipsi significationem. Omnia ipsius vulnera sunt totidem ora, quæ clamant ad nos voce pretiosi sui sanguinis : *Regis ad exemplum totus componitur orbis.* Qui me amat, sequatur me, omnesque Imperii mei fideles subditi, qui prosequuntur me amore, sequantur vestigia mea, studeantque assimilari mihi.

nem, ut nunquam non afferat aliquid timoris. Jesus Christus vult quidem hunc portare titulum,

Jesus C
mavul
Pastor
quam
fler.

Joa

JEſus Chriſtus
mavult vocari
Paſtor noſter,
quàm Rex no-
ſter.

lum, eòquòd ſit congruum æ-
quitati, ut vivamus ſemper in
timore; magis tamen ſibi com-
placet aſſumere titulum Paſtoris,
ubi depoſitâ Majeltate, amor,
bonitas, ſolicitudo univerſum
tenent Imperium, eòquòd nos
eſſe velit ſub manu ſua, velut
parvulos agnellos, quibus non
ſit niſi prompta ſubmiſſio ad au-
diendum vocem Paſtoris, & ſub-
eundum ipeſſi gubernationem,
quique omnem ſuam collocant
fiduciam, omnemque ſuam ſe-
curitatem in custodia boni Pa-
ſtoris ſui.

Joan. 10.

Nunquam dixit nobis: Ego
ſum Rex veſter, quamvis fuerit
reipſâ; ſed dicit nobis, & ſæpiùs
repetit, eſſe ſe noſtrum Paſtorem
bonum; & non ſolummodò hoc
dicit, ſed id exercet officii, ac
egregiè ipſius ſubit functiones.
Bonus Paſtor, inquit, vadit ante
gregem ſuum, & oves ipſum ſe-
quuntur. Nonnè ubivis ante-
ivit nos, ſuis nos informans e-
xemplis? Nunquam nobis præ-
cepit quidquam, quod prior ipſe
non fecerit amore noſtri.

Bonus Paſtor cognoscit oves
ſuas, & proſpicit omnibus ipſa-
rum neceſſitatibus, cuncta alia
relinquit negotia, ſeque totum
tradit custodiae gregis ſui; huc
omnes ſuas dirigens curas, &
omnem laborem ſuum, & in hoc
ſolo omnem ſuam collocans feli-
citatem, & omne ſuum gaudium,

ut dilectus ſibi grex nullâ afficia-
tur incommoditate. Jacob idæa
bonorum Paſtorum in veteri Te-
ſtamento, vigilabat per dius &
pernox, omnesque tolerabat la-
bores & moleſtias, ne minimum
accideret malum gregi Laban
foceri ſui, cujus gerebat curam:
*Die noctuque aſtu urebar & gelu, ſu-
giebátque ſomnus ab oculis meis. O
quàm bonum Paſtorem.*

Verùm quid ſit hoc reſpectu JEſu Chriſti
JEſu Chriſti ergà nos? Ipſe co-
gnoscit nos perfectiſſimè, usque
ad noſtræ intima animæ, & abs-
que comparatione meliùs, quàm
cognoscamus nos noſmetipſos.
Nunquam non ſuos in nos fi-
git oculos, & nunquam nos è ſuo
dimittit aſpectu; omnes ſuas
nobis impendit curas, omnes
ſuas cogitationes, omnem ſuam
ſolicitudinem: ità ut renuntians
omnibus aliis negotiis, toto vi-
tæ ſuæ mortalis tempore, nun-
quam vel unicum formaverit
greſſum, nunquam vel unicum
pronuntiaverit verbum, nun-
quam vel unicam conceperit co-
gitationem, nunquam vel uni-
cam perfecit actionem, niſi
pro ſalute animarum noſtrarum:
ipſe tam ſolenter curat ea, quæ
noſtra ſunt, ut ſpondeat nobis,
nec periturum capillum de capi-
te noſtro absque ſpeciali provi-
dentia ſuæ cura. Et ſi videre
velis, quibus oneretur laboribus,
ut ſit bonus Paſtor, aspice ipſius

PPPPP 3

affli-

afflictiones, ipsius jejunia, ipsius vigiliæ, ipsius lachrymas, ipsius persecutiones, ipsius dolores, sævislima passionis ipsius tormenta. An fuerit unquam tam bonus Pastor, qui ita amaverit gregem suum?

Bonus Pastor summè curat, ut ad bona pascua suam deducat gregem, vel meliora saltem, quæ regio subministraverit ipsi. *JESUS* Christus solus ille est bonus Pastor, qui attulit nobis è cælo suavissimum alimentum, quo nostras pascit animas, divinum Verbum suum, quod æternas includit veritates, quas è divini Patris sui hausit pectore. Sed contentus non est amor ipsius, nisi inauditum exantlet prodigium, quod nunquam alicujus creaturæ subisset mentem: vult ipsemet esse alimentum perdilecti gregis sui, manducandum nobis præbet proprium corpus suum, & potandum proprium sanguinem suum, vultque nos propriam suam nutrirî substantiam. Obstupescite omnes creaturæ, ad conspectum huius prodigii; deficite præ admiratione Angeli cæli; obmutescite, & extra vos abrepti intuemini hoc portentum homines mortales, & agnoscite, quòd impossibile sit videre unquam tam bonum Pastorem.

Bonus Pastor defendit gregem suum ab incurfu luporum, cunctarumque ferocium bestiarum,

quæ nocere illis possent, nunquam deserit illum in aliquo constitutum periculo; sed potius, quantò majus videt periculum, tantò magis sollicitus est custodire illum, suamque in illo benè custodiendo exponit vitam. Ah! nonnisi tu, ô amabilissime mi *JESU* Salvator, nonnisi tu cum veritate dicere potes: Ego sum Pastor bonus; totus infernus desæviebat in nos; omnia peccata, quæ pejora sunt dæmonibus, devorabant nos; *Justitia* Dei Patris tui meritò contra nos irritati conterebat nos in furore suo: & tu, Pastor optime, tu opposuisti te ad excipiendos omnes ictus, tu exposuisti propriam vitam tuam, & perdere voluisti te, ut à perditione servares nos omnes. O incomparabilis Pastor! ô fortunate nimium grex, qui defenditur protectione tam boni Pastoris!

Quando deseruit terram, ut *JESUS* Christus rediret in cælum, in sinum Patris sui, non deseruit curam dilecti gregis sui; sed potius tunc pastoralem suam congeminavit sollicitudinem. Siquidem ultra propriam suam vigilantiam, quam invisiбилiter semper assistere volebat ei, dedit in mandatis Apostolorum suorum Principi *S. Petro*, quem generalem suum instituit Vicarium, ut ejusdem intenderet gubernationi ac omnes partes Pastoris optimi solertissime

relinquit nobis Pastores loco sui, qui imitari ipsum debeant, & amare gregem suum.

mè

mè adimpleret. Sed talibus cum circumstantiis hanc illi concedidit, quæ luculentius quam unquam ostendebant affectum & amorem plûs quam paternum amantissimi hujus Pastoris animarum nostrarum.

Siquidem antequam committeret curam totius gregis sui sancto Petro, voluit certus esse de perfecto ipsius amore, trinisque vicibus interrogavit desuper ipsum: non, quòd de eo dubitaret, aspiciebat namque penetralia cordis ipsius; sed ut obstringeret ipsum ad respondendum manifestè, & cuncta agnoscerent sæcula, quid requirat in eo, cui curam concedit animarum, quas magis propriâ diligit vita. Petre, amas me? Domine, tu scis, quia amo te; pascere ergò oves meas, illarum tibi committo curam. Petre, amas me? Domine tu scis, quia amo te ex toto corde meo: pascere igitur agnosce meos, illorum te instituo Pastorem. Sed Petre, amas me? Ah! Domine, ecurr hanc super te ita urges me? Tu vides intima cordis mei, tu nôsti, quòd amem te, plûs quam me. Benè ergò contentus sum, habe igitur curam totius gregis mei, illum tuæ committo custodiæ. Prima conditio, quam requiro à vero Pastore, est amor; secunda, est amor; & tertia perfectissimus est amor erga me, & hunc de-

monstrari ab ipso mihi volo in cura, quam assumet gregis mei.

Memineris Petre, quòd bonus Pastor non debeat amare se ipsum, sed ardentè amare debeat oves meas, quas ipsi committo: memineris, quòd oblivisci debeat sui ipsius, sua negligere commoda, seque exponere omnibus, etiam jacturæ sui ipsius, Officium boni Pastoris, ad servandum illas: id est, quòd debeat paratus esse vitam suam dare corporalem pro salute gregis sui; alias verus non erit Pastor, sed mercenarius. Sanctus Petrus institutus est ab ipso Jesu Christo Pastor universalis totius gregis sui cum hac conditione, & observavit illam tam benè, ut dederit vitam suam pro ovibus suis; & quasi omnes successores ipsius usque ad sanctum Sylvestrum suas ita dedere vitas, & sanctissimi evadere Martyres, ultra trecentos omnino annos. O Jesu amabilissime, Pastor animarum nostrarum! an igitur contentus non erat amor tuus sacrificasse te ipsum; sed sacrificat adhuc omnes veros Pastores, quos loco tui substituis nobis, ut moderentur nos: vult sufferre ipsos omnia, exponere se omnibus, etiam usque ad propriæ jacturam vitam ad procurandum salutem nostram: ita nimirum amas nos.

Mercenarii, falsi Pastores, vos non capitis idioma hoc, vos ama-

tis

as Christus
inquit no-
Pastores
o sui, qui
ari ipsum
eant, & te
e gregem
u.

Defectus Pa-
storis merce-
narii.

S. Gregor.
hom. 14.

tis vosmetipfos, & non gregem Domini vestri, magnam commodorum vestrorum geritis curam, & illarum negligitis salutem; vos pinguitèr pascitis corpora vestra illarum substantiâ, & mori permittitis illarum fame animas. Mercenarii vos ipsas deseritis, & fugitis, quando aspiciatis ipsas in periculo: non fugitis, quòd mutetis locum, sed quòd negetis, quod debetis ipsis auxilium, sicut sanctus Gregorius exprobrat vobis: *Fugit, non mutando locum, sed subtrahendo solatium, Fugit, quia iniustitiam vidit, & ta-*

cuit. Fugitis, quia tacetis, dum videtis ipsas intra unguës lupi infernalis, dum ignorantia ipsas obcæcat, dum inordinati affectus ipsis dominantur, dum demones ipsas tentant, dum peccata ipsas occidunt. Videtis ipsas in deplorando hoc statu, & nullo ardetis zelo ad liberandum ipsas; parùm solliciti estis de bono ipsarum spirituali, modò temporale ipsarum vos maneat. Ah! mercenarii! vos ignavè fugitis, sed non fugietis semper, incidetis aliquando in manus Dei. E-heu! quid eveniet vobis?

§. 2. *Jesus Christus est nostra Lux, & verus noster Dux.*

Unus solus
verus Deus,
una sola vera
lux.

Joan. I.

Sicut nonnisi unus est Deus, ita nonnisi una est veritas, & hæc veritas est Deus; ita nonnisi una est vera Lux, & hæc Lux est Deus. Jam Jesus Christus est solus hic Deus, hæc veritas, hæc Lux, Lux æterna, quæ magnum constituit æternitatis diem, in qua Deus videt pulchritudines suas, & sinè qua nihil videret. Ingens hæc Lux descendit de cœlo in terram, quæ crassis obvoluta erat tenebris; sed abscondit se sub nube carnis nostræ mortalis, non ut obscuraret, sed ut temperaret nimium suum splendorem, seque accommodaret nostrorum debilitati oculorum. Hæc sola vera est Lux, qua illuminat omnem hominem, venientem in

hunc mundum, sicut dicit Evangelium; & quicumque oculos non habet ad aspiciendum illam, cæcus est, quamcunque aliam lucem se putet habere. Intellige benè, quæ dicam.

Nonnisi unus solus verus est Deus: In vanum imaginabatur sibi Gentilitas maximum falsorum Deorum numerum: quanto plures putabant se habere Deos, tantò minus habebant Dei; & quanto plus credebant se habere pietatis, tantò plus habebant impietatis; & quanto majorem putabant se dare Religioni splendorem, tantò minus habebant Religionis. Multitudo falsorum Deorum suorum erat nullitas Deorum suorum. In

In vanum nominant Saturnum, Martem, Venerem; quanto magis invocant ejusmodi Deos, tanto minus habent Dei, quia non nisi unus est solus verus Deus.

Ita omnino non nisi est una sola vera Lux, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum; incassum persuadent sibi homines, se multo alia habere lumina, quibus se illuminent, seque dirigant; frustra dicunt, habere se lumen rationis naturalis, lumen sensuum, lumen prudentiæ humanæ; hisce omnibus instructi se credunt valde illuminatos. Sed vera hæc non sunt lumina, cum non nisi una sit vera Lux, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, nempe solus JEsus Christus, qui vera hæc Lux est de cælo descendens. Cum igitur ipse solus vera sit Lux, omnia alia non nisi falsa sunt lumina; & consequenter non illuminant, ut ponant ob oculos res tales, quales sunt; sed obcecant ipsos, proponendo illas multo aliter, quam sint, adeoque non secure deducunt, quos ducunt, sui sequaces, sed seducunt eos. Et quanto plura quis habet horum falsorum luminum, tanto minus veri habet Luminis; & quanto magis se credit illuminatum, tanto majori offunditur cæcitate.

Aspiramus omnes ad felicitatem; inquirimus viam, quæ pertingamus eò, ubi vivere nobis liceat consolatè & beatè. Omnia lumina rationis nostræ naturalis, illa nostrorum sensuum, illa prudentiæ humanæ ostendunt nobis, id evinci & fieri per dignitates, per gloriam, abundantiam bonorum, voluptates, exemptionem ab omni miseriorum genere, & putamus videre nos clarè velut in meridie. Et nihilominus hæc non sunt nisi falsa lumina, quæ obcecant & decipiunt; duces sunt infideles abducentes nos à termino, quò tendimus. Nihilominus omnes ipsorum sequuntur ductum eò, quòd credantur vera esse lumina: Sapientissimi quique in mundo putant in hoc se esse securissimos, eò quòd videatur hoc ipsis plausibile, studeantque suum implere caput regulis pulcherrimis, quibus utitur sapientia mundi, qui omnes consentiunt, contendendum nobis esse, ut hæc viâ reddamur beati. Sed quanto

Falsa mundi lumina seducunt nos.

Q9999

quan-

Quantò plus habemus falsorum luminum, tantò minus habemus veri luminis,

Mira mundi
cœcitas.

quantò putant se esse sapientiores, tantò magis sunt stolidi.

Nonnè oportet eos esse nimis quàm cœcos ac stolidos, vineulis non immeritò implectendos, quòd non videant ea, quæ indies coram suis accidunt oculis; quòd non advertant, eos omnes, qui assequi prætendebant beatitudinem sequendo lumina stolidæ sapientiæ mundanæ, nunquam invenisse eam, quam quærebant, felicitatem, sed miseriam, quam se sperabant evituros; ac potius ipsos omnes fuisse obrutos mœroribus, fastidiis, inquietudinibus, afflictionibus, laboribus toto vitæ suæ tempore, ac tandem omnes miserabiliter periisse? hæc experimenta sinè intermissione habere ante oculos, & nunquam posse cognoscere, quòd per illa non obtineatur beatitudo, nonnè deploranda sit cœcitas & obcœcatio? & homines isti, qui circumferre se putant splendidissimum in capite suo solem, nonnè tenebris ofundantur densioribus, quàm illis *Aegypti*?

Mundus lu-
mina JEsu
Christi, æsti-
mat velut te-
nebras,

Sed mirandum non est, cùm nonnisi una sit vera lux, quæ illuminat omnem hominem, venientem in hunc mundum, quam ipsi non vident. Hæc sola vera Lux est JEsus Christus, & ipsi hunc non cognoscunt; ipse solus est, qui descendit de cœlo in terram, docturus nos viam vitæ,

& illi sequi renuunt ipsum; ipse est veritas infinita per essentiam, & illi omnia ipsius effata ac placita ceu absurdas & ridiculas despiciantur veritates, eòquòd tales appareant falsis suis, quibus reguntur, luminibus. An advertetur quidquam magis omni prudentiæ carnis, quàm dicere: Vis consolatus vivere & beatus? agrava te crucibus & afflictionibus, tēque mortifica absque intermissione. Vis esse ita dives, ut nihil tibi desit? expolia te omnibus, & omnia mundi contemne bona. Vis vivere in honore? fuge vanos mundi honores, sectare humiliationes, contemptus, tēque demitte usque ad nihilum.

Non est homo in terris, qui hæc intueatur velut veritates, nisi illuminatus sit solâ Luce, quæ est Christus JEsus. Nemo hanc ambulare vult viam, eòquòd videatur non conducere ad felicitatem, sed ad miseriam; & omnia falsa mundi lumina hoc ferunt judicium. Sed in hoc obcœcant universaliter omnes, qui nonnisi pro ipsis habent oculos: siquidem præter omnem humanæ rationis Philosophiam, experientia omninò manifesta convincere deberet omnes. Qui sunt, qui magis beati, magisque consolati vivant in mundo? nonnè illi, qui mundum contemnunt, & leges ejus, ut sequantur

tur

tur illas Jesu Christi? qui sunt, qui magis solido, magis firmo fruuntur gaudio? nonne illi, qui sensuum fugiunt voluptates, & vitam amplectuntur austeram? qui veri sunt divites, quibus nihil deest, qui forte suâ vivunt contenti, qui nihil anhelant ulterius? nonne illi, qui voluntariam sectantur paupertatem, prementes in hoc vestigia Jesu Christi? qui sunt, qui magis honorantur, quosque omnes pluris æstimant, magisque reverentur ex intimo cordis sui? nonne illi, qui honores mundi fugiunt, qui se humiliant, & non nisi contemptum quærunt? experientia ostendit hoc indies tam manifestè, ut non dubitare de eo liceat.

Felicitas eorum, qui sequuntur Lumina Jesu Christi.

Et post vitam adeo beatam, quisnam futurus est finis ejusmodi hominum? quæ per omnem æternitatem ipsorum fors erit? si interrogarem omnes Sapientes sæculi, an postquam secuti sunt toto vitæ suæ cursu, speciosa providentiæ suæ humanæ lumina, felicissimos se non æstimarent, si concludere illam possent, sicut illi, qui sequuntur lumina Jesu Christi: quis ex omnibus illis non diceret velut Balaam, benedicendo tandem illos, quos maledixerant toto tempore vitæ suæ: *Moriatur anima mea morte justorum, & fiant novissima mea horum similia!* sed responderem ipsi: *Obcæcate, ubi sunt*

Numer. 3.
v. 10.

oculi tui? ubi ergo est sana mens tua, quam habere te putas? si super omnia desideras obtinere finem beatum verorum servorum Jesu Christi; ecur ergo non ambulas viam, quæ conduceret te illuc?

O Jesu, tu vera nostra Lux es! sed quomodo dicis, quod sis Lux mundi, cum mundus non agnoscat te, nec oculos habeat ad te videndum, nihilque tuæ omnino videat doctrinæ, & ambulet viam prorsus contrariam illi, quam ipsi demonstras? *Væ mundo, qui claudit oculos luminibus Jesu Christi.* Væ illi, qui saltem confundat illum, si ipsum non illuminet. Væ illi, si claudat oculos, ne videat te. Quomodo non moriamur præ pudore, quod Christianorum circumferamus nomen, profitentes publicè, quod adoremus te, credamus in te, sequamur te, imitemur te, & interim tam simus vecordes, ut publicè totum agamus contrarium illi, quod doces nos? ô mi Jesu! cum sciam, te veram esse Lucem meam, nolo amplius habere oculos nisi pro te, incessanter aspiciam te, & minimis intentus erotum verbis, tum factis tuis, pedentim sequar te, nec unquam ex aspectu meo dimittam te. Abeste falsa sensuum & rationis humanæ lumina, nunquam me amplius decipietis.

Q9999 2

§. 3.

§. 3. *Jesus Christus est perfectus noster amicus.*

Vita humana infelix est illi, cui non arriserit fors, ut perfectum inveniat amicum, juxta effatum S. Augustini: *In quibuslibet rebus humani nihil est homini amicum, sine homine amico.* Nam cum ipsa plena sit amaritudinibus, quid eveniet illi, qui debet ipsas digerere solus, edquod amicum non habeat; qui illarum in se velit suscipere partem? cum ipsa exposita sit millenis calamitatibus, quanta ipsius erit miseria, qui caret amico porrigente sibi manum auxiliatricem, seque sustentantem? cum ipsa millenis obnoxia sit necessitatibus, unde sperare poterit solatium, qui solus est, & nescit amicum? & tandem cum maxima vitæ voluptas consistat in delectatione, quâ demulcetur cor humanum in amando, quem dulcorem gustare potest ille, qui caret amico, quem amet, & a quo ametur? quamobrem dirissima, quam antiquitus fulminabant, imprecatio hæc erat: *Nec amet, nec ametur ab ullo*; quo dicere voluerunt: miserimus sit miserorum omnium in terris.

Non est verus amicus in mundo. Verum si necessario oportet habere amicum perfectum, ut consolatus quis vivat ac beatus in terris, ubi inveniemus ipsum? erit nec in mundo & inter homines? Eheu! inter hos non

reperire est, nisi perfidias, fraudes, simulationes. Novi, nihil esse usitatius, quam audire nomen amici, omnes contestantur amicos se esse, idque conantur persuadere: sed imprimis verum est, quod dicitur: omnis homo mendax; nemo enim verus est amicus, etiam sui ipsius, cum verus amicus nil faciat mali amico suo; jam omnis homo, qui peccator est, peccando facit sibi ipsi malum infinitum; si igitur malus sit sibi ipsi, cui bonus erit?

Dicendum est de perfecto amico, quod modò diximus de luce. Infinita sunt falsa lumina in mundo, quæ non illuminant, sed obcecant potius homines; sed non nisi una vera est Lux descendens de cælo ad illuminandum omnem hominem venientem in hunc mundum. Ità innumeri sunt falsi amici in mundo, qui omnes in se confidentes decipiunt; sed non nisi unus verus & perfectus est amicus, qui descendit de cælo, ut amet nos verè, & ametur à nobis perfectissimâ amicitia. Tu solus, ô Jesu, verus noster & perfectus es amicus; declaras id non solum verbis, sed etiam operibus. Nam expectari quid posset in sincerissimo, intimo, fidelissimo, & generosissimo amico, quod non habeas in gradu eminentissimo

S. August.
epist. 121.
cap. 2.

Necessarium
est, habere
perfectum a-
micum in vita
præfenti.

Non nisi unus
est verus ami-
cus, qui est Je-
sus Christus.

firmitate respectu nostri? elige ipsemet amicum perfectissimum, quem imaginari tibi poteris.

Omnes conditiones perfecti amici sunt in Jesu Christo.

Optarem amicum, qui nobilissimus foret & potentissimus: siquidem felicitatis non minima pars est, in amoribus esse alicui Monarchæ, nec minoris esse honoris pollere apud ipsum gratiã. Verum an majorem Jesu Christo agnoscis Monarcham? ipse declarat se amicum tuum, teque pro suo, si volueris, assumit specialiter dilecto. An tam sublimem repudies felicitatis sortem?

Sed optarem amicum, qui depositã suã magnificentiam redderet se mihi familiarem, qui adhereret mihi, quique paratus foret servire mihi in omnibus. Nonne vides, quod Jesus Christus depositis Majestatis suæ splendoribus, sese reddiderit tibi similem, quod descenderit de caelo in terras quæsitum te, quod totum sese tuo devoverit servitio? quis amicorum unquam fecit quidquam ejusmodi?

Optarem amicum, qui amore me prosequeretur sincero & ex intimo profecto corde. An sincerior haberi possit amor eo, quo erga te afficitur Jesus? Ipse offert tibi cor suum totum apertum, ipse totus est tuus, tam vehemens amoris sui in te est sensus, ut ad liberandum te à tuis miseriis, illas omnes suscepe-

rit in se. Nonne hoc sit verum esse amicum?

Sed optarem amicum, quem sæpius videre possem, cum quo familiariter mihi liceret conversari, qui audiret me loquentem, & pro consolatione mea responderet mihi. Jesus Christus plura præstat in hoc, quam desideras; potes videre ipsum continud, nunquam enim tibi abest; loquere ipsi familiariter sine intermissione, nil est, quod magis exoptat; respondebit tibi semper verbis cœlesti consolatione plenis.

Optarem amicum liberalem, qui obrueret me beneficiis, & hisce copiosis. An desiderare posses majorem, quam illam Jesu Christi in te liberalitatem? ut verum fatear, non solum liberalis est, totus est prodigus in bonum tuum: siquidem elargitur tibi infinitos thesauros gratiarum suarum, meritorum, bonorum æternorum, nil habet, quod tuum non sit, cuncta tua solvit debita, emit & comparat tibi Regna æterna. Quid facit adhuc? seipsum dat tibi totum integrum. O Jesu perfectorum amicorum Phoenix! quomodo possibile est, omnium corda hominum non ardentem amare te?

Verum amicum optarem, qui sufferret me, measque supportaret infirmitates. Ah! quis unquam imaginari sibi potest pa-

Q99993

tien-

tientiam, quæ vel à longè accedat ad illam incomparabilis hujus amici? nobis solemne est, offendere ipsum sinè intermissione, & ipse ex instituto nunquam non requirit nos: ipse non exhibet nobis unquam, nisi bonum, & nos non afficimus ipsum quasi, nisi malo. O perfectum amicum, cui nunquam fuit, & nunquam erit similis in mundo!

Optarem amicum fidelem, sibi que commissi observantem secreti, cui concedere possem omnia ac intima cordis mei arcana, omni cum fiducia, quin unquam exin mihi quidquam accideret mali. Nonnisi Jesus Christus solus est, qui inviolabili hæc gloriari possit fidelitate. Inauditum est, revelasse ipsum unquam secretum sibi commissum; quinimò vult eos quoque quos suo substituit loco, ad recipiendum occultissima conscientiarum nostrarum arcana, perpetuum observare secretum, quod non violarent cum propriæ etiam jactura vitæ. O amicum fidelem fideliozem omnibus! omnia novit, & nihil revelat.

Admirabilis
familiaritas
Jesu Christi
cum amicis
suis.

Sed tandem optarem amicum, qui quandoque invisum me iret, domumque accederet meam, ac omnium negotiorum meorum suscipere curam, de quo affirmare possem: Integerimus est mihi amicus, cui con-

credere omnia possim mea; ipse totus est meus, & ego totus ipse. Nonnè vides, quid fecerit Jesus Christus? non contentus invisere te sapientissime ratione quâdam spirituali, nempe per inspirationes & consolationes internas in tuis fastidiis, per additionem roboris & animi in tuis infirmitatibus, accedit ipsemet in Persona domum tuam, quotiescunque volueris, ingreditur usque ad intima corporis & animæ tuæ penetralia in sancta Communione, afferens tibi secum omnes suos infinitos gratiarum & meritorum thesauros, hisque omnibus te locupletat: suum connectit cor cum corde tuo, suam implectit animam cum anima tua, & pretiosum suum commiscet sanguinem cum sanguine tuo, & divinum amorem suum cum amore tuo, & ex te & ex se nonnisi rem facit unicam, sicut duæ ceræ liquefactæ & invicem commixtæ, nonnisi unicam efficiunt massam. Quare quemvis alium in mundo amicum, qui simile quid possit facere pro amico suo.

O Jesu, amice amicorum omnium perfectissime! quomodo possibile est, adhærere homines posse alteri cuiquam amico, quàm tibi in terris? Tu solus, qui perfecti amici geras titulum, mereris: si amare, est velle bene, tu nobis vis, nobisque facis
bona

Intimus amor
Jesu Christi
ergà amicos
suos.

bona infinita; si amare, est tangi commodis vel incommodis eorum, qui amantur, tu dicis, quòd, quando tangimur, tu tangeris & vulnereris in pupilla oculorum tuorum; si amare, est exponere se omnis generis laboribus, ja-cturis, periculis pro amicis suis, tu sacrificasti te totum pro nobis, usque ad savissimam & probrosissimam mortem crucis. Si amare denique est, velle se reddere infelicem, ut felices reddat amicos suos, non est miseriarum abyssus in mundo, cui te non immerferis, ad comparandam nobis beatitudinem æternam in possessione Regni tui.

Nimis quam felices sumus, quòd Jesum Christum habeamus amicum.

O Jesu! quam verus, quamque perfectus es amicus! ò Jesu quam amas nos! an digni sumus tam perfecto amore? quid fecimus, ut ad hoc obstringeremur te? quid nostri tu indiges?

quid expectare potes à nobis præ æqua tam perfecti erga nos amoris gratitudine? & post hæc omnia, misera nostra corda adhuc ignava sunt in amando te. Nulla est nobis cura, ut cognoscamus te, siquidem vix est, qui cognoscat te, qui requirat te, qui solummodo cogitet de te. O stupiditas! ò insensibilitas! ò probrum ingratitude nostrarum!

Ignosce, ò bone Jesu! morior præ pudore & dolore, quòd non amaverim te hucusque ex toto corde meo. Sed ex hoc instanti protestor coram facie cæli & terræ, quòd velim amare te, amare te, & amare te unicè. Tu es & eris in æternum solus & unicus amicus meus; ego alium nolo habere in mundo amicum præter te, & eos, quos amari à me voles ex amore erga te.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus est noster Medicus & noster Advocatus.

ARTICULUS IV.

ERamus ægroti, & omnes filii Adæ fauciati erant lethali-ter ferale illo ictu, quem receperunt in persona Proto-parentis sui à creatione mundi, ita ut totus orbis non esset nisi ingens Xenodochium, repletum ægrotis, sed ægritudine, quæ sanari non poterat ab ulla potentia hu-

mana. Ictus lethalis, quo peribant omnes, erat in ipsorum anima; sed spirituale hoc vulnus multas quoque pariebat infirmitates corporales, quibus torquebantur tota vitâ suâ. Ecce miserandum, in quem omnes redacti eramus, statum.

Quan-